

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, van 6 januari 2011 in zaak nr. 10/43679 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 13 december 2010 is de vreemdeling in vreemdelingenbewaring gesteld. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 6 januari 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard en het verzoek om schadevergoeding afgewezen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 12 januari 2011, hoger beroep ingesteld. Tevens heeft zij daarbij de Afdeling verzocht haar schadevergoeding toe te kennen. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 1 februari 2011, waar de vreemdeling, vertegenwoordigd door mr. E.J.P. Cats, advocaat te Emmen, en de minister, vertegenwoordigd door A. van de Burgt, werkzaam bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. In haar enige grief klaagt de vreemdeling dat de rechtbank – door te overwegen dat de minister in haar geval niet was gehouden een afzonderlijk terugkeerbesluit te nemen, omdat zij eerder een afwijzende beschikking op haar asielaanvraag heeft ontvangen, in deze beschikking staat dat zij Nederland uit eigen beweging dient te verlaten voor het einde van de beroepstermijn en zij het hiertegen ingestelde beroep heeft ingetrokken – heeft miskend dat uit richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn) voortvloeit, dat de minister een terugkeerbesluit had moeten nemen. Nu de minister dit niet heeft gedaan, is de maatregel van bewaring in strijd met de richtlijn, aldus de vreemdeling.

Ter zitting heeft de vreemdeling nader toegelicht dat de richtlijn vanaf 24 december 2010 kan worden ingeroepen en dat de maatregel van bewaring daarom in elk geval vanaf die dag onrechtmatig is. Verder heeft zij naar voren gebracht dat zij tegen het onderdeel van de afwijzing van haar asielaanvraag, dat volgens de minister een terugkeerbesluit inhoudt, geen rechtsmiddel heeft kunnen aanwenden, nu het om de rechtsgevolgen van een meeromvattende beschikking gaat.

2.1.1. De richtlijn gaat over normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer ten aanzien van onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijven. Niet in geschil is dat de vreemdeling,

die naar eigen zeggen de Russische nationaliteit heeft en ten tijde van haar inbewaringstelling geen rechtmatig verblijf in Nederland had, onder de werkingssfeer van de richtlijn valt.

2.1.2. De minister heeft zich in zijn verweerschrift in hoger beroep en ter zitting primair op het standpunt gesteld dat artikel 59 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) noch artikel 15, eerste lid, van de richtlijn een terugkeerbesluit als dwingend vereiste voor het opleggen van een maatregel van bewaring voorschrijven.

2.1.3. Zoals de Afdeling in overweging 2.1.4 van de uitspraak van heden in zaak nr. 201100307/1/V3 (www.raadvanstate.nl) heeft overwogen, vloeit uit artikel 15 en de systematiek van de richtlijn rechtstreeks voort dat een maatregel van bewaring, opgelegd aan een onderdaan van een derde land die illegaal in Nederland verblijft, behoudens de in artikel 6 van de richtlijn vermelde uitzonderingsgevallen, uitsluitend mag worden opgelegd indien voorafgaand aan dan wel gelijktijdig met die maatregel een terugkeerbesluit is genomen.

2.1.4. De minister stelt zich in zijn verweerschrift in hoger beroep, zoals nader toegelicht ter zitting, subsidiair en onder verwijzing naar artikel 6, zesde lid, van de richtlijn, op het standpunt dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat een meeromvattende beschikking geldt als een terugkeerbesluit in de zin van de richtlijn. In de artikelen 27 en 45 van de Vw 2000 worden de rechtsgevolgen van een afwijzende beschikking op een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd vermeld, aldus de minister. Eén van de rechtsgevolgen van een zodanige afwijzende beschikking is de verplichting Nederland binnen de in artikel 62 van de Vw 2000 gestelde termijn te verlaten, bij gebreke waarvan de bevoegdheid van de minister om de vreemdeling uit te zetten ontstaat. Deze rechtsgevolgen van een afwijzende beschikking moeten, aldus de minister, worden aangemerkt als een terugkeerbesluit. De minister verwijst in dit verband naar de memorie van toelichting bij het voorstel tot wijziging van de Vw 2000 ter implementatie van de richtlijn (Kamerstukken II 2009/10, 32 420, nr. 3).

2.1.5. Het terugkeerbesluit wordt in artikel 3, vierde lid, van de richtlijn als volgt gedefinieerd: "de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld".

In artikel 6, eerste lid, van de richtlijn staat dat de lidstaten, onverminderd de in de leden twee tot en met vijf vermelde uitzonderingen, een terugkeerbesluit uitvaardigen tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft.

In het zesde lid van artikel 6 staat, voor zover thans van belang, dat de richtlijn niet belet dat het besluit inzake de beëindiging van het legaal verblijf tezamen met een terugkeerbesluit overeenkomstig de nationale wetgeving met één administratief of rechterlijk besluit of handeling kan worden genomen, onverminderd de procedurele waarborgen die zijn vervat in hoofdstuk III en in andere toepasselijke bepalingen van het communautair en

het nationaal recht.

In artikel 7, eerste lid, van de richtlijn staat, voor zover thans van belang, dat in een terugkeerbesluit een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen wordt vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen.

Ingevolge artikel 13, eerste lid, van de richtlijn, voor zover thans van belang, wordt tegen een terugkeerbesluit een doeltreffend rechtsmiddel van beroep of bezwaar toegekend bij een bevoegde rechterlijke of administratieve autoriteit of bij een onpartijdig samengestelde bevoegde instantie waarvan de onafhankelijkheid is gewaarborgd.

Ingevolge artikel 45, eerste lid, aanhef en onder a en b, van de Vw 2000, voor zover thans van belang, heeft de beschikking waarbij een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28, wordt afgewezen van rechtswege tot gevolg dat de vreemdeling niet langer rechtmatig in Nederland verblijft tenzij een andere rechtsgrond voor rechtmatig verblijf van toepassing is en dat de vreemdeling Nederland uit eigen beweging dient te verlaten binnen de in artikel 62 gestelde termijn, bij gebreke waarvan hij kan worden uitgezet.

In het voorstel van wet tot wijziging van de Vw 2000 ter implementatie van de richtlijn (Kamerstukken II 2009/10, 32 420, nr. 2) wordt, voor zover thans van belang, voorgesteld om in artikel 45, eerste lid de tekst "heeft van rechtswege tot gevolg" te vervangen door "geldt als terugkeerbesluit en heeft van rechtswege tot gevolg".

In de memorie van toelichting bij dit wetsvoorstel (Kamerstukken II 2009/10, 32 420, nr. 3, blz. 14) staat dat met dit voorstel wordt beoogd buiten twijfel te stellen dat de meeromvattende beschikking, bedoeld in het eerste lid, geldt als terugkeerbesluit in de zin van de richtlijn.

2.1.6. Bij besluit van 8 september 2009 is de aanvraag van de vreemdeling om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen. Niet in geschil is dat het tegen dit besluit ingestelde beroep op of omstreeks 6 juli 2010 is ingetrokken.

In het besluit van 8 september 2009 staat, onder punt 5, onder het kopje "Rechtsgevolgen van deze beschikking", voor zover thans van belang, het volgende:

"De afwijzing van de aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel heeft de gevolgen als opgesomd in artikel 45 van de Vreemdelingenwet. Dat houdt onder meer in dat betrokkene, met ingang van de dag waarop de beroepstermijn is verstreken, niet langer rechtmatig in Nederland verblijft. Betrokkene dient Nederland uit eigen beweging te verlaten voor het einde van de beroepstermijn. Bij gebreke hiervan kan hij worden uitgezet. [...] Indien betrokkene tijdig beroep instelt tegen dit besluit [...] worden ingevolge artikel 82 van de Vreemdelingenwet de hier genoemde rechtsgevolgen echter opgeschort."

2.1.7. De afwijzing van een asielaanvraag heeft, behoudens uitzonderingen, ingevolge artikel 45 van de Vw 2000 van rechtswege tot gevolg dat het rechtmatig verblijf van de betrokken vreemdeling eindigt en dat hij Nederland binnen de in artikel 62 van de Vw 2000 gestelde termijn dient te verlaten. In een besluit tot afwijzing van een asielaanvraag wordt een vreemdeling van deze rechtsgevolgen in kennis gesteld. Daarbij wordt onder meer aangegeven vanaf wanneer het verblijf in Nederland onrechtmatig wordt en welke termijn de betrokken vreemdeling wordt gegund om zelfstandig te vertrekken.

Aldus is in de meeromvattende beschikking de door de richtlijn vereiste administratieve vaststelling vervat dat het verblijf van de derdelander onrechtmatig is of wordt en dat er een terugkeerverplichting is. Nu de vreemdeling voorts in de procedure gericht tegen het besluit op een asielaanvraag de juistheid van de vaststelling van de rechtsgevolgen van dat besluit aan de orde kan stellen, bestaat geen grond om aan te nemen dat van een doeltreffend rechtsmiddel, als bedoeld in 13, eerste lid, van de richtlijn, geen sprake is.

Gelet hierop heeft de rechtbank terecht overwogen dat na een afwijzend besluit op de asielaanvraag, ook als vóór het verstrijken van de implementatietermijn tot die afwijzing is besloten, geen afzonderlijk terugkeerbesluit meer behoeft te worden genomen.

In dit geval behoefde de rechtbank evenwel niet aan deze beoordeling toe te komen. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de in overweging 2.1.3 vermelde uitspraak van heden, is het nemen van een terugkeerbesluit in een geval als dat van de vreemdeling, waarbij de implementatietermijn van de richtlijn ten tijde van de inbewaringstelling nog niet was verstreken, geen voorwaarde voor het kunnen opleggen of voortzetten van de maatregel van bewaring.

2.1.8. De grief faalt.

2.2. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Het verzoek om schadevergoeding dient reeds hierom te worden afgewezen.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en
mr. A.W.M. Bijloos en mr. A.B.M. Hent, leden, in tegenwoordigheid van
mr. B. van Dokkum, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

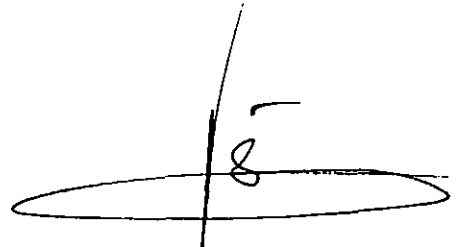
w.g. Van Dokkum
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 21 maart 2011

480.

Verzonden: 21 maart 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line at the bottom, and a large, stylized 'S' or 'V' shape in the center.

mr. H.H.C. Visser

AFSCHEIDT

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Assen

Sector Bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 10/43679 VRONTN S4

Uitspraak van 6 januari 2011 op het beroep tegen de maatregel van bewaring op grond van artikel 59 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), toegepast ten aanzien van de vreemdeling genaamd althans zich noemende:

geboren
van Russische nationaliteit,
IND-dossiernummer: 0901.12.1094,
V-nummer:
eiseres,
verblijvende in het detentiecentrum Rotterdam,
gemachtigde: mr. E.J.P. Cats, advocaat te Emmen,

tegen

de minister voor Immigratie en Asiel,
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder,
gemachtigde: D.A. Riezebos, procesvertegenwoordiger.

Procesverloop

Bij besluit van 13 december 2010 is eiseres op de voet van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 in bewaring gesteld.

Eiseres heeft op 21 december 2010 beroep ingesteld tegen dit besluit waarbij is verzocht om opheffing van de bewaring onder toekenning van schadevergoeding.

Het beroep is behandeld ter openbare zitting van 30 december 2010. Eiseres is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen. Ter zitting was tevens aanwezig een tolk in de Russische taal.

Overwegingen

Eiseres is op 13 december 2010 na aanhouding en onderzoek ter zake van een overtreding van een strafbaar feit heengezonden en direct aansluitend op grond van artikel 50, tweede of derde lid, van de Vw 2000 overgebracht naar een plaats bestemd voor verhoor en aldaar opgehouden, waarna zij in vreemdelingenbewaring is gesteld.

Beoordeeld dient te worden of de toepassing of de tenuitvoerlegging van de maatregel van bewaring in strijd is met de wet dan wel bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid niet gerechtvaardigd is.

Zaaknummer: AWB 10/43679 VRONTN S4

2

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in casu het nemen van een terugkeerbesluit achterwege kunnen laten nu eiseres reeds op 8 september 2009 is aangezegd dat zij Nederland uit eigen beweging dient te verlaten voor het einde van de beroepstermijn bij gebreke waarvan zij kan worden uitgezet. De rechtbank stelt vast dat bij beschikking van 8 september 2009 de aanvraag van eiseres om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 is afgewezen. Het daartegen ingestelde beroep is op 8 juli 2010 ingetrokken. Daarmee is deze beschikking in rechte komen vast te staan.

Niet in geschil is dat de procedure leidend tot het besluit tot oplegging van de maatregel in overeenstemming is met de wettelijke vereisten. De bewaring is niet op die grond onrechtmatig.

De rechtbank stelt vast dat eiseres niet rechtmatig in Nederland verblijft, zodat eiseres valt onder de in artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 genoemde categorie vreemdelingen. De maatregel berust aldus op de juiste grondslag.

Niet in geschil, want niet bestreden, is dat eiseres niet beschikt over een identiteitsdocument als bedoeld in artikel 4.21 van het Vreemdelingenbesluit 2000, terwijl zij voorts wordt verdacht van het plegen van een misdrijf.

Vanwege het onttrekkingsgevaar, dat mede is gebaseerd op de feiten en omstandigheden die aan de bewaringsmaatregel ten grondslag zijn gelegd, bestaat er - naar het oordeel van de rechtbank - op dit moment geen reden voor verweerder om vanwege humanitaire omstandigheden (alsnog) een lichter middel (bijvoorbeeld: een meldplicht) op te leggen dan de reeds opgelegde maatregel. Daarbij heeft verweerder rekening kunnen houden met het belang dat is gediend met het voorkomen van verdere inbreuken op de openbare orde. Voorts acht de rechtbank van belang dat verweerder heeft toegezegd dat eiseres en haar echtgenoot en kind niet gescheiden maar gezamenlijk zullen worden uitgezet naar Rusland.

Ten aanzien van het zicht op uitzetting overweegt de rechtbank dat verweerder op 14 december 2010 een dactyloscopisch onderzoek en een identiteitsonderzoek heeft verricht, hetgeen heeft geresulteerd in een door eiseres ingevulde nationaliteitsverklaring. Tijdens het gehoor heeft eiseres verklaard niet te willen meewerken aan terugkeer, maar zich ook niet te zullen verzetten tegen haar uitzetting. Voorts heeft de regievoerder op 17 december 2010 een vertrekgesprek met eiseres gehouden. Op 22 december 2010 is een lp-aanvraag in het kader van een terugkeer- en overnameverzoek opgemaakt en verzonden aan de afdeling Bijzonder Vertrek ter doorgeleiding aan de autoriteiten van Rusland. Het terugkeer- en overnameverzoek wordt tevens opgemaakt ten behoeve van de echtgenoot en het kind van eiseres.

Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat de maatregel van bewaring als bedoeld in artikel 59 van de Vw 2000 niet onrechtmatig is. Het beroep dient ongegrond te worden verklaard. Het verzoek om schadevergoeding dient derhalve te worden afgewezen.

Zaaknummer: AWB 10/43679 VRONTN S4

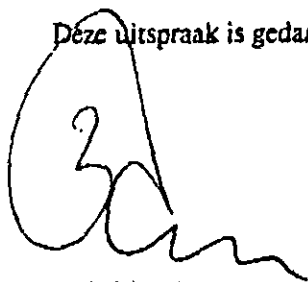
3

Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep ongegrond;
- wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.P. Claus, rechter, bijgestaan door B. de Vogel, griffier.

B. de Vogel

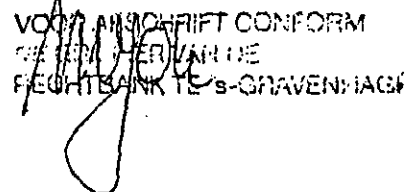
mr. W.P. Claus

In het openbaar uitgesproken op 6 januari 2011

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen één week na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingszaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. De vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen, zijn opgenomen in artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht en artikel 85 van de Vreemdelingenwet 2000.

Afschrift verzonden op: - 6 JAN 2011

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE WET VAN DE
RECHTBANK TE 'S-GRAVENHAGE

Mr. E.J.P. Cats
Mw. Mr. J. Sinnema

Nassaulaan 28
7811 GK Emmen

T 0591 65 81 44
F 0591 61 33 88

www.hondsrug-advocaten.nl
E-mail info@hondsrug-advocaten.nl

Hondsrug Advocaten

Datum

12 januari 2011
inzake

Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S GRAVENHAGE
tevens per fax: 070 - 36 51 380

'Staat

IND-nummer: 0901.12.1094
hoger beroep

RAAD VAN STATE INGEKOMEN 1. 2. JAN 2011	
ZAAKNR. 291h00493	
AAN:	
BEHANDELO. OO:	PAR:

Geeft eerbiedig te kennen:

van Russische nationaliteit, geboren op _____, te dezer zake woonplaats kiezende te Emmen aan de Nassaulaan 28 ten kantore van de advocaat mr. E.J.P. Cats, die verklaart tot het indienen van het onderhavige beroepschrift bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn;

Appellante stelt hierbij hoger beroep in tegen de uitspraak van de Rechtbank 's Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen d.d. 6 januari 2011, AWB 10/43679, aan appellantes gemachtigde verzonden op 6 januari 2011, waarbij het beroep van appellante tegen de maatregel van bewaring van verweerder d.d. 13 december 2010 ongegrond is verklaard.

Appellante kan zich niet verenigen met hetgeen door de Rechtbank is overwogen en heeft hieromtrent de volgende grieven.

GRIEVEN

Grief 1.

Appellant is van mening, dat de rechtbank in voormelde uitspraak geheel ten onrechte – zakelijk weergegeven – heeft overwogen, dat verweerder het nemen van een terugkeerbesluit achterwege mocht laten, nu appellante reeds op 8 september 2009 is aangezegd Nederland uit eigen beweging te verlaten voor het einde van de beroepstermijn bij gebreke waarvan zij kan worden uitgezet.

Ter toelichting:

Appellante meent, dat sedert 24 december 2010 de Richtlijn 2008/115 van de EU, hierna te noemen: Terugkeerlijn, rechtstreekse werking binnen Nederland heeft. Artikel 6 van de Terugkeerlijn schrijft – behoudens uitzonderingen – voor dat de lidstaten een terugkeerbesluit uitvaardigen tegen onderdanen van een derde land, die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 15 van de Terugkeerlijn staat ter fine van verwijdering onder voorwaarden als ultimum remedium bewaring toe.

Hondsrug Advocaten

Het gegeven, dat bij beschikking van 8 september 2009 appellantes aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is afgewezen, waarbij zij is aangezegd om Nederland voor het einde van de beroepstermijn uit eigen beweging te verlaten, en het daartegen ingestelde beroep is ingetrokken, doet niets af aan de op verweerder ingevolge de Terugkeerrichtlijn rustende verplichting om ook in het onderhavige geval een terugkeerbesluit uit te vaardigen. Voormelde beschikking van 8 september 2009 kan, zo meent appellante, niet als een terugkeerbesluit worden aangemerkt. Nu geen terugkeerbesluit tegen appellante is uitgevaardigd, is gezien de Terugkeerrichtlijn de maatregel van bewaring eveneens in strijd met de Terugkeerrichtlijn.

Gezien het voorgaande is de maatregel van bewaring onrechtmatig te achten en dient ook om deze reden de uitspraak van de rechtbank te worden vernietigd.

Nu, zoals betoogd, de aan appellante opgelegde maatregel van bewaring onrechtmatig dient te worden geacht, meent appellante, dat zij ook aanspraak kan maken op een ten laste van de Staat op te leggen redelijke schadevergoeding ten bedrage van € 105,00 per dag voor iedere dag, dat hij heeft verbleven op een politiebureau, en ten bedrage van € 80,00 per dag voor iedere dag, dat appellante verbleven heeft en nog zal verblijven in een Huis van Bewaring.

Redenen, waarom appellant zich wendt tot Uw Afdeling, met het verzoek:

1. het door appellante in deze zaak ingestelde beroep gegrond te verklaren;
2. aan appellante een schadevergoeding ten laste van de Staat toe te kennen ter zake van de door appellant als gevolg van zijn detentie op grond van de maatregel van bewaring geleden danwel te lijden schade, zoals hierboven omschreven;
3. verweerder te veroordelen in de door appellante in verband met de behandeling van het hoger beroep gemaakte proceskosten.

- gemachtigde -

Bijlage: uitspraak van de Rechtbank